

The background is a vibrant, textured painting of a landscape. The foreground is dominated by a large, white, three-dimensional geometric shape that resembles a stylized knot or a complex knot-like structure. This shape is composed of several thick, white bands that intersect and loop. The landscape behind it is a vast, open field with a mix of green, blue, and brown tones, suggesting a field of wildflowers or a natural, textured terrain. The sky is a pale, hazy blue. The overall style is impressionistic and textured, with visible brushstrokes and a rich color palette.

Jirka

Jiří Mezřický

theatrum mundi

Kde jsme...? | Wo befinden wir uns...?

Příkladů ztráty jednotného kulturního – a tedy i životního – názoru, je nepřeberné množství. V hudbě stejně jako ve výtvarném umění, v architektuře, všude se v podstatě může cokoliv. Doba „-ismů“ nenávratně minula. Každý je tvůrcem své vlastní metody zobrazování nitra i vnějšku, pokud možno obojího najednou. Dveře banalizace tradičního „krásna“ se otevřely dokořán. Ale přesto nezmizela neodbytná otázka: „Co je pravda?“. Navzdory v podstatě bezchybně fungujícímu světu v člověku roste nepokoj, nejistota, úzkost z budoucnosti. Jsou už myslitelé, kteří se ptají čeho příznakem jsou rvačky fotbalových fanoušků, dokonce sjednávané na místech „bezpečných“ pro střetnutí, čili mimo zorné pole policie či jiných bezpečnostních institucí. Zda to není příznak toho, že už příliš dlouho je svět bez války, ponořen do kolébové nudy každodennosti. Po pravdě se skoro nechce ptát.

Ve čtyřech tematických okruzích se výtvarník Jirka (Jiří Mezřický) pokouší odpovědět na otázku kdeže to tedy jsme, jaký je svět, jímž se prošouráváme ke svým koncům, svět, jehož poměrná materiální stabilita v nás vyvolává pocit, že by neměl nikdy skončit.

Jirka patří ke generaci, která ještě v raném mládí zažila válku, nálety, proudící kolony vojsk, hákové kříže a židovské hvězdy. Je to téma, které ho fascinuje jako nás uchvacuje pohled z výšky strmé hory dolů do propasti. Ač příslušník suchozemských středoevropských společností koncentruje své zážitky do příběhů ponorkové války. Hledá pravdu estetického názoru ve vypjaté atmosféře žraločích člnů projíždějících se za kofistí pod hladinou. Jsou to obrazy nepochybně inspirované filmem. Ve své obrazové strnulosti se stávají zrcadly animální hlubiny člověka nejen dvacátého století. Tlumená barevnost podtrhuje nakolik se lidská bytost stala součástí bezbarvého technologického soukolí nejen války, ale strojového světa vůbec. Malíř prožívá agresivitu válečných příběhů z obou stran – té vítězné i té prohrané. Obsese? Nakolik však také podobná tomu divokému shonu trhoveckého hnaní se za dividendami či divokému pokřiku a rváčské brutalitě fotbalových rowdies. Estetika zla? Historická paměť, které neunikáme: obliba válečných filmů a dokumentů to potvrzuje.

Unzählige Beispiele verlorengegangener einheitlicher kultureller und somit auch Lebens-Anschauung gibt es in Vergangenheit und Gegenwart genug. In jeder Hinsicht ist alles erlaubt, in der Musik, der bildenden Kunst, genauso wie in der Literatur und der Architektur. Die Zeiten der „-Ismen“ sind unwiderruflich vorbei. Jeder ist Schöpfer seiner eigenen Methode, wie sein Inneres und Äußeres bildhaft darzustellen wäre und womöglich beides zu gleich. Die Türe für die Banalisierung traditioneller „Schönheit“ ging voll auf. Trotz alledem erhebt sich immer wieder die Frage: „Was ist die Wahrheit?“. Der einwandfrei funktionierenden Welt zum Trotz wächst in den Menschen die Unruhe, Unsicherheit und Besorgnis um ihre Zukunft. Manche Denker stellen sich die Frage, worauf die Raufereien der Fußballfans hindeuten, für die oft „sichere“ Plätze vereinbart werden, die dem Blick der Polizei oder anderer Sicherheitsorgane entzogen sind. Ob es nicht darauf hindeutet, dass die Welt, tief in die Langweile der Alltäglichkeit versunken, schon sehr lange keinen Krieg erlebt hat. Die Wahrheit will gar nicht erfragt werden.

In vier Themenkreisen versucht der Künstler JIRKA (Jiří Mezřický) die Frage zu beantworten, wo wir uns befinden, wie wir wirklich sind, wie die Welt ist, durch die wir uns bis zu unserem Ende „durchwursteln“; die Welt mit ihrer scheinbar materiellen Stabilität, die uns glauben macht, dass sie von keinem Ende ereilt werden wird.

JIRKA gehört zur Generation, die in früherer Jugend den Krieg, Fliegerangriffe, durchziehende Heerestruppen, Hakenkreuze und Judensterne erlebt hat. Das Thema fasziniert ihn genauso, wie uns ein Blick von einem Felsen in den bodenlosen Abgrund. Obwohl Bewohner eines mitteleuropäischen Staates, konzentriert er seine Aufmerksamkeit auf die Geschichte des U-Boot-Krieges. Die Wahrheit des ästhetischen Erlebnisses sucht er in der spannungsgeladenen Atmosphäre der Haie: Boote die ihrer Beute unter dem Wasserspiegel auflauern. Bilder zweifellos vom Film inspiriert. In ihrer bildnerischen Starrheit wenden sie zum Spiegel der animalen Tiefe der Menschen nicht nur des zwanzigsten Jahrhunderts. Die gedämpfte Atmosphäre unter-

Reversem obrazů války jsou vraky potopených lodí. Tajemné podmořské pohřebiště plné příběhů již ztichlých. Kdo navštívil někdy někde válečné hřbitovy, ví jaké tajemství je obestírá, a není to jen tajemství marnosti. Z každého z těch vraků obklopených tlumenými barvami mořské hloubky zní jakási tesklivá melodie, která se vzpíná k hladině – i v nás. Na obrazech se objevují jako tajemné přízraky vynořující se z mořských hlubin, do nichž se tiše potopily. Monochromní barevnost převážně modré a fialové jakoby připomínala barvy pokání. Něco nad marnost tlumeně vyznačuje z těch obrazů...

Teprve poslední válka dala vzniknout masové společnosti? O vzpouře davů psal Ortega y Gasset již mezi dvěma válkami, kdy se v hitlerovském Německu a v sovětském Rusku počaly objevovat masy. Tehdy ještě organizované a spořádané, jako dočasně spořádané i na fotbalových utkáních. To je druhé či třetí malířovo velké téma. Estetika davů je démonická. Jejich barevnost zastírá čím masy jsou ponoříme-li se do jejich mikrosvěta: ztrátu a proměnu individuality, pohlcení zjitřenou náladou množství, které si je vědomo své moci a síly. Nejsou to jen manifestace, oslavné průvody, demonstrace, ale i sportovní utkání, kde se lidé nechávají proměňovat v moc, daleko přesahující jejich individuální meze a možnosti. Malba jako výtvarná sociologie masové společnosti? Nikterak: i tu proměny barev davů, vyjadřující různost příležitostí jejich setkání a shromáždění, je celistvou výpovědí o světě, ve které žijeme. Na světě došlo v loňském roce v 80 zemích a v 900 městech k vlně nejrůzněji motivovaných protestů, které nebyly vždy nesené konkrétními požadavky. Většinou se protestující masy dožadovaly účasti na rozhodování. Barvy nálad mas, které se výrazněji než dříve, daly opět do pohybu. Arabské probuzení je nejvýraznějším příkladem. Jiná estetika pravdy než jakou představují bezmocné projevy výtvarného názoru, který přechozí vlastně jen vyjadřuje, že jeho tvůrce neví, co se s ním děje.

Čtvrtý cyklus Jirkovy tvorby je zdánlivě nejkonvečnější. Kráčí jakoby „v duchu doby“, je formalistní, abstraktní. Ve skutečnosti je protipólem předchozích témat: „Gravitační abstrakce“ je jakýmsi tancem jímž se nakonec vymaňujeme ze zajetí tohoto světa, přinuceni k tomu tisíci horizontálně vertikálních sítí. V některých obrazech je poměrně snadné se osvobodit, jako když odkládáme jen lehké selhání a vzletáme celkem volně kamsi ven z jejich rámce a rámců. Jindy

streich, wie weit das menschliche Wesen zum Bestandteil nicht nur einer farblosen Kriegsmaschinerie sondern auch einer übertechnisierten Welt schlechthin wurde. Der Maler erlebt die Kriegsaggressivität von beiden Seiten – sowohl die der Sieger, als auch die der Verlierer. Obsession? Inwieweit es dem wilden Marktreigen um die Dividenden oder dem tierischen Geschrei der Fußballrowdies ähnlich ist. Ästhetik des Bösen? Historisches Gedächtnis dem wir nicht entgehen können: Die Beliebtheit der dokumentarischen Kriegsfilme beweist es.

Die Kehrseite der Kriegsbilder sind Bilder der Wracks versunkener Schiffe. In den Tiefen des Ozeans geheimnisvolle Grabstätten, gefüllt mit Ereignissen und Geschichten, die längst verstummt sind. Jeder, der jemals einen Soldatenfriedhof besucht hat, kennt das Geheimnis das einen erfasst. Ein Geheimnis nicht nur der Vergeblichkeit. Aus jedem, der in gedämpften Farben des Meeres verschleierte Wracks, ertönt so wie in uns eine wehmütige zur Wasseroberfläche drängende Melodie. Auf den Bildern erscheinen sie als geheimnisvoller, aus den Meerestiefen, in die sie damals ganz still gesunken sind, auftauchender Spuk. Monochrome Farblichkeit, vorwiegend blau und violett erinnern an die Farben der Reue. Etwas, jenseits der Vergeblichkeit strahlt gedämpft aus den Bildern...

Hat erst der letzte Krieg die Massengesellschaft entstehen lassen? Vom „Aufstand der Massen“ schrieb José Ortega y Gasset schon zwischen den zwei Weltkriegen, während in Hitlerdeutschland und im stalinistischen Russland die Massen anfangen zu erscheinen. Damals noch organisiert und geordnet wie es zeitlich begrenzt auch bei Fußballmatches organisiert und geordnet war. Das ist das zweite oder dritte große Thema des Künstlers. Die Ästhetik der Masse ist dämonisch. Ihre Farblichkeit verschleiert, falls wir in ihre Welt eindringen, was sie wirklich ist: Verlust und Veränderung der Individualität, verschlungen von erregter Laune der Massenhaftigkeit, ist sie sich ihrer Kraft und Macht bewusst. Nicht nur Manifestationen, feierliche Umzüge oder Demonstrationen sind es, sondern auch sportliche Begegnungen bei denen sich die Leute in ihrer Massenmenge in eine Macht verwandeln, die ihre Grenzen und Fähigkeiten weit überschreitet. Malerei als bildnerische Soziologie der Massengesellschaft? Nein: hier drückt die Farbdiversität der Massen

je míř až nesnesitelně těžká, plná chmurných barev, osvobození však si vynucuje vědomí, že jinak hrozí zánik.

Jirkova tvorba je vším jiným než planým estetismem. Je pokusem popsat toto „theatrum mundi“, divadlo svět, jehož jsme diváky i tvůrci. Rozhodně je to cesta k tomu, co je nejtěžší: k pravdě o nás i o světě.

Dav

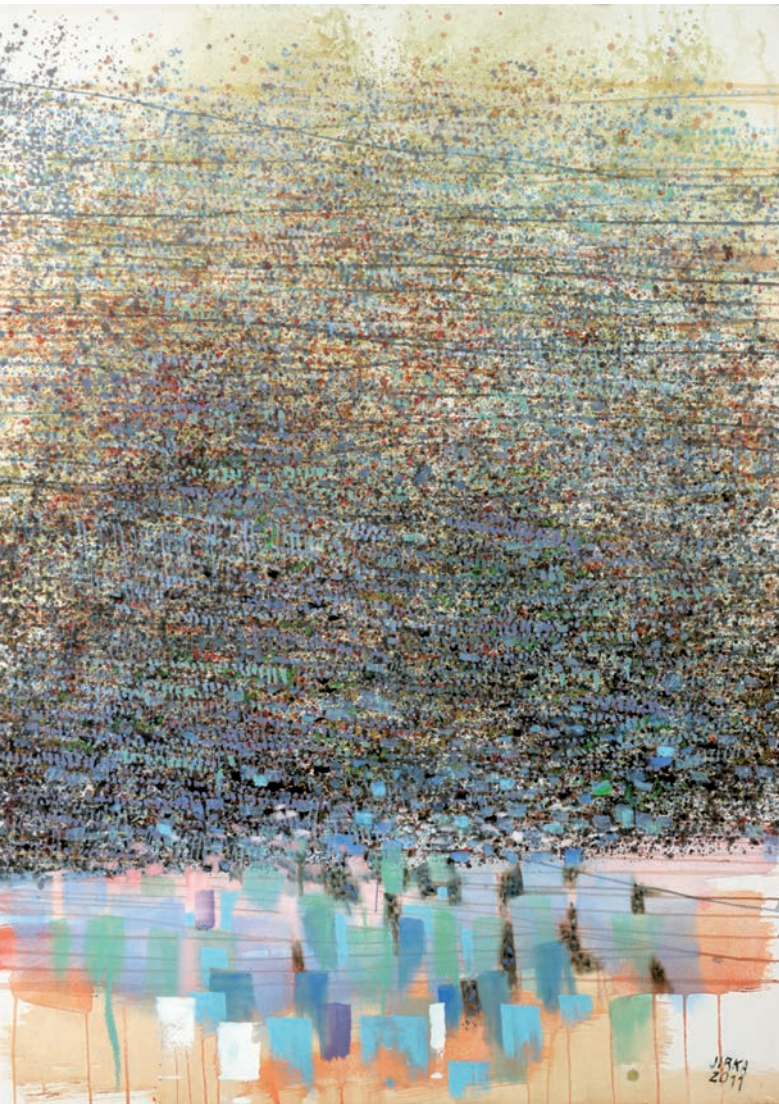
Die Masse

olej, plátno

Öl auf Leinwand

150 × 110 cm

2011

die Vielfalt der Begegnungsanlässe und Versammlungen aus. Gleichzeitig ist sie eine Aussage über die Welt in der wir leben. Auf dem Planeten kam es im vorigen Jahr zu 80 Ländern und 900 Städten zu unterschiedlich motivierten Protesten, die nicht immer von konkreten Forderungen getragen waren. Mehrheitlich verlangten die Massen an Entscheidungen zu partizipieren. Die Vielfalt der Massenaufstände, hat sich deutlicher als früher in Bewegung gesetzt. Der Arabische Frühling ist ein deutliches Beispiel.

Eine andere Wahrheitsästhetik, weit entfernt vom ratlosen schöpferischen Standpunkt, der mehrheitlich bloß zum Ausdruck bringt, dass der nichts ahnende Schöpfer nicht weiß, was mit ihm geschieht.

Vierter Zyklus - JIRKA'S Schöpfung ist scheinbar konventionsbehaftet. Er bewegt sich anscheinend „Im Geiste der Zeit“, formalistisch abstrakt. In Wirklichkeit ist es Gegenpol vorheriger Themen. „Gavitationsabstraktion“ ist der Tanz, in dem wir uns schließlich von der Gefangenschaft dieser Welt befreien. Die Klemme der horizontal-vertikalen Netze zwingt uns dazu. In bestimmten Bildern fällt es leicht, sich zu befreien, als ob wir ein scheinbar bedeutungsloses Versagen ablegen und uns ganz leicht abheben würden, irgendwo hinaus außerhalb ihrer Rahmenbegrenzung. Ein anders Mal ist das Gitter unerträglich schwer, voll von düsteren Farben, doch der Befreiungstrieb ruft den Gedanken hervor, dass das Ende auf andere Art in Sicht ist.

JIRKA'S Schöpfung ist alles andere als bloßer Ästhetizismus. Sie ist ein Versuch das „theatrum mundi“, dieses Welttheater dessen Schöpfer und Publikum wir gleichzeitig sind, zu beschreiben. Jedenfalls ist es der Weg zum Schwersten: zur Wahrheit über uns und die Welt.

JIRKA, vlastním jménem Jiří Mezrický, Mgr. arch., narozený 20. 9. 1939 v Kolíně. Studoval na Slovenské Vysoké škole technické a na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě, kde v roce 1964 absolvoval odbor architektury. Od roku 1965 žije v Rakousku. 1975 založil samostatný architektonický ateliér (Staatlich befugter und beedeter Ziviltechniker). Od 1991 a 1993 projektové kanceláře v Praze a Bratislavě. V Rakousku projektoval více než 70 bankovních domů, školy, administrativní a obytné budovy. Od roku 1991 projekty a rekonstrukce bank v české a Slovenské republice.

JIRKA, mit eigenem Namen Jiri Mezricky, Mag. arch., geboren. 1939 in Kolin bei Prag. Er studierte an der Slowakischen technischen Hochschule und Hochschule der bildenden Künste die Abteilung der Architektur wo er im Jahre 1964 absolvierte. Seit 1965 lebt er in Österreich. Im Jahre 1975 eigenes Architekturbüro (Staatlichbefugter und beedeter Ziviltechniker). Ab 1991 und 1993 Ateliers auch in Bratislava und Praha. In Österreich hat er geplant: Schulen, Gemeindehäuser, Wohnhäuser und an die 70 Bankhäuser. Ab dem Jahr 1991 plante er Bankhäuser und ihre Rekonstruktionen in der Slowakei und Tschechien.

Výstavy I Ausstellungen

- 1963** Městská knihovna Hodonín
- 1967** Galerie Griechenbeisl, Wien
- 1967** Amelungia CV Verbindung, Wien
- 1968** Galerie 107, Innsbruck
- 1968** Neufeld Galerie, Lustenau
- 1969** Museum Athenée, Ženeva
- 1971** Galerie Peithner-Lichtenfels, Wien
- 1986** Galerie Flora Wegis, Luzern
Galerie Kurze, Gütersloh BRD
Galerie Nievergelt, Zürich
- 1988** Chicago, Gallery Campanille Capponi
- 2004** Štúdio L+S, Bratislava
- 2006** RVS Studené, Most pri Bratislave
- 2006** Café Gallery, Bratislava
- 2006** Kis galéria, Komárom
- 2006** Regionální muzeum, Kolín
- 2006** Café Gallery, Bratislava
- 2007** Regionální galerie M. A. Bazovského
Trenčín
- 2007** Galéria na Náměstí, Topolčany
- 2007** Kulturní dům Piešťany
- 2007** Café galery „An der Ecke“ Bratislava
- 2008** Dom umenia Piešťany
- 2009** Galéria umelcov Spiša, Spišská Nová Ves
- 2009** Evropská komise, Brusel
- 2009** Knihkupectví KOSMAS, Kutná Hora
- 2010** Poslanecká sněmovna ČR, Praha
- 2010** Klub umelcov Bratislava

Účasti na kolektivních výstavách

Ausstellungsbeteiligungen

- 1963** Brno, Dům Pánů z Kunštátu,
- 1967** Wien, Secession, „Der blaue Reiter“
Innsbruck, 18.Österreichische Jugendkulturwoche
- 1967** Wien, Hietzing, Konzilkirche
- 1968** Kirche in Oberwarth
- 2007** Palác Palfy, Bratislava Čeští umělci na Slovensku
- 2007** Galeria Ardan, Bratislava
- 2008** Umelecká beseda, Bratislava
- 2008** Muzeum J. A. Komenského, Uherský Brod
- 2011** Salón 2011, Bratislava

Symposia I Symposien

- 2008** Držková
- 2008** Mierovo /Castel pension/
- 2009** Horní Blatná
- 2009** Brezno

Jeho díla jsou ve vlastnictví rakouského Ministerstva školství a kultury a Dolnorakouského zemského muzea. Početné zastoupení v dalších galerijních, muzeálních a soukromných sbírkách.

Všeobecně se tvrdí, že postmoderní doba postřádá příběhy.

Allgemein wird behauptet, dass die Postmoderne keine Geschichte kennt.

Ponorkový epos | Das U-Boot Epos

Autor

Obrazový cyklus ve kterém si kladu otázku bez toho, že bych válku chtěl i jen náznakem heroizovat ba právě naopak, zda není tím purgatoriem, které zatřepalo rozpustilou společností a vedlo k její katarzi.

Ponorková válka malý, ale neskonale důležitý fragment II. světové války i když často zákeřné, byla alespoň z části válkou rytířskou – boj muže proti muži, posádky proti posádce.

Hrůzy, které prožili, a pokud je přežili, vyformovaly z těchto mužů a celé společnosti generaci pokornou zabývající se jistou dobu po válce podstatnými věcmi. Nebyl to konzum.

To pominulo a proto si znovu kladu otázku: koleduje si lidstvo opět o něco podobného, anebo to bude to samé na jiné téma?

Vraky – z části zbytky válečných strojů – jako vznešený, tajemný v hlubinách a ve věčném klidu spočívající artefakt vyvolávající v mé mysli mnohé metafyzické otázky. Pro turisty se staly oblíbeným cílem. Přesto svědci dávné i nedávné minulosti mlčí a tímto mlčením k nám promlouvají. Chtěl bych jejich projevu rozumět. Uloženy v hlubinách oceánů obklopeny mořskou vodou jako preparáty ve formalínu zdánlivě se stejným posláním a za stejným účelem. Čiší z nich něco vesmírného, něco nekončného a záhadného, dotýkajícího se neprobádané hloubky lidského bytí. Čekají, aby nám ve své majestátnosti a nepřístupnosti vymlčely své a lidské osudy.

Ein Bildercyklus, in dem ich mir - ohne den Krieg im geringsten heroisieren zu wollen - die Frage stelle, ob er nicht das Purgatorium ist, das die entfesselte und übermütige Gesellschaft durchgeschüttelt und zu ihrer Katharsis geführt hat.

Der U-Boot-Krieg, ein kleines doch sehr wichtiges Element des II. Weltkrieges, oft niederträchtig und meuchlerisch doch teilweise ein ritterlicher Krieg - Kampf Mann gegen Mann, Besatzung gegen Besatzung.

Der Schrecken, den sie erlebten und überlebt haben, formte diese Männer und die ganze Gesellschaft zu einer demütigen Generation die sich einige Zeit nach dem Krieg dem Wesentlichen widmete. und das war keineswegs der Konsum.

Die Zeiten sind vorbei und daher stelle ich mir wiederholt die Frage: strebt die Menschheit etwas Ähnliches an, oder das Gleichartige zu einem andern Thema?

Wracks - ehemalige Kriegsmaschinen die auf dem Meeres - und Ozeangrund liegen sind heute beliebte Touristenziele.

Wracks – Überreste der Kriegsmaschinen – als erhabene, in geheimnisvollen Tiefen und ewige Stille liegende Artefakte die in meinen Gedanken einige metaphysische Fragen aufwerfen. Die Zeugen der Vergangenheit schweigen, sprechen uns aber durch ihr Schweigen an. Ich möchte ihre Äußerungen entschlüsseln. In der Tiefe der Ozeane ruhend, mit Meerwasser umgeben wie Präparate im Formaldehyd, scheinbar mit gleicher Bestimmung und gleichem Zweck. Etwas Kosmisches, etwas Unendliches, Geheimnisvolles strahlen sie aus, das die unerforschten Tiefen des menschlichen Seins berührt. Sie warten in ihrer Erhabenheit und Unnahbarkeit, uns ihre und menschliche Schicksale auszuschweigen.

< **V bunku**
Im Bunker
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 110 × 150 cm
 2011

« **Lodenice II**
Schiffswerft II
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 100 × 100 cm
 2011

< **Lodenice I**
Schiffswerft I
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 100 × 100 cm
 2011

Jak jim asi bylo ›

Was haben sie empfunden?

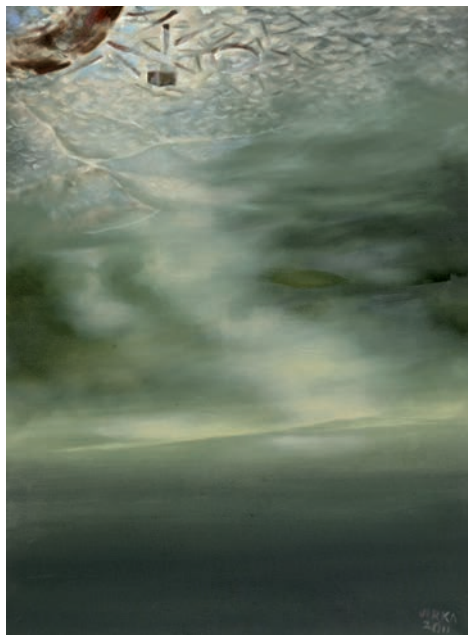
olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2004

Konec U 38 ›

Das Ende von U 38

olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

Zaměřeno ››

Röhre 1 und 2 fluten

olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

« **Wrak II**
Das Wrack II
olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

« **Wrak IV**
Das Wrack IV
olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

« **Wrak VIII**
Das Wrack VIII
olej, plátno
Öl auf Leinwand
150 × 110 cm
2011

« **Wrak IX**
Das Wrack IX
olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

Na stadionu ›

Im Stadion

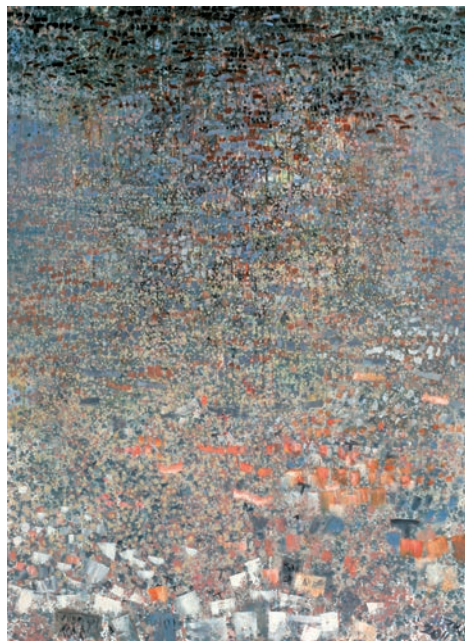
olej, plátno
Öl auf Leinwand
95 × 70 cm
2011

Bez názvu II ››

Ohne Titel

olej, plátno
Öl auf Leinwand
150 × 110 cm
2011

Dav | Die Masse

Jeho výtvarná přitažlivost vězí v jeho struktuře. Je to množina manipulovatelných neindividualit, definovaná nekompetentností, přesto nárokem ovlivňovat i naši budoucnost. Bojovat o výhody, o které se nezasloužil, ale i právo na slušný život. Představuje nebezpečí spočívající v jeho manipulovatelnosti, je nevypočitatelný, svou mnohostí vytváří tlak, který vyrábí dějiny.

Dav prináša pozitívnu zmenu, ale i dav v negatívnom zmysle slova ako neovládateľná masa ľudí ničiaci hodnoty. Autor upozorňuje, aká krehká a ohrozená je rovnováha vecí a činností na Zemi, ako neľahké je ju udržať na svojom mieste. (Alena Hejlová, Monografia, 2009, JIRKA, Jiří Mezřický)

Ihre Anziehungskraft und ihren Zauber schöpft sie aus ihrer Struktur. Sie ist eine Menge von manipulierbaren Nicht – Individuen. Es fehlt ihr zwar jede Kompetenz, dennoch tritt sie mit dem Anspruch auf, unsere Zukunft zu beeinflussen. Sie kämpft um Vorteile, die sie sich zuvor nicht verdient hat, mitunter aber auch bloß um das das Recht auf ein anständiges Leben. Die stellt eine Gefahr dar, sie ist leicht zu manipulieren. Sie ist unberechenbar, in ihrer Vielseitigkeit übt sie Druck aus, was wiederum die Geschichte bestimmt.

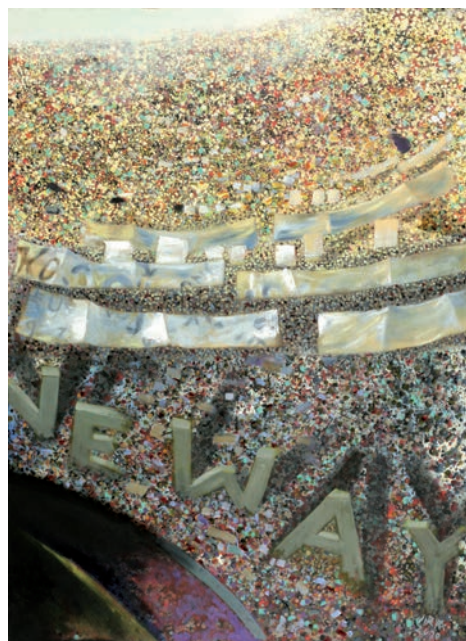
Die Masse als Träger positiver Veränderungen aber im negativen Sinn auch als unbeherrschbare Menschenmenge, die Werte zerstört. Der Autor deutet an, wie zart und bedroht das Gleichgewicht der Dinge und Tätigkeiten auf der Welt ist, und wie schwer sie in Ordnung gehalten werden können. (Alena Hejlová, Monographie 2009, Jirka, Jiří Mezřický)

‹ **Koncentrický dav**
Konzentrische
Menschenmasse
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 100 × 100 cm
 2011

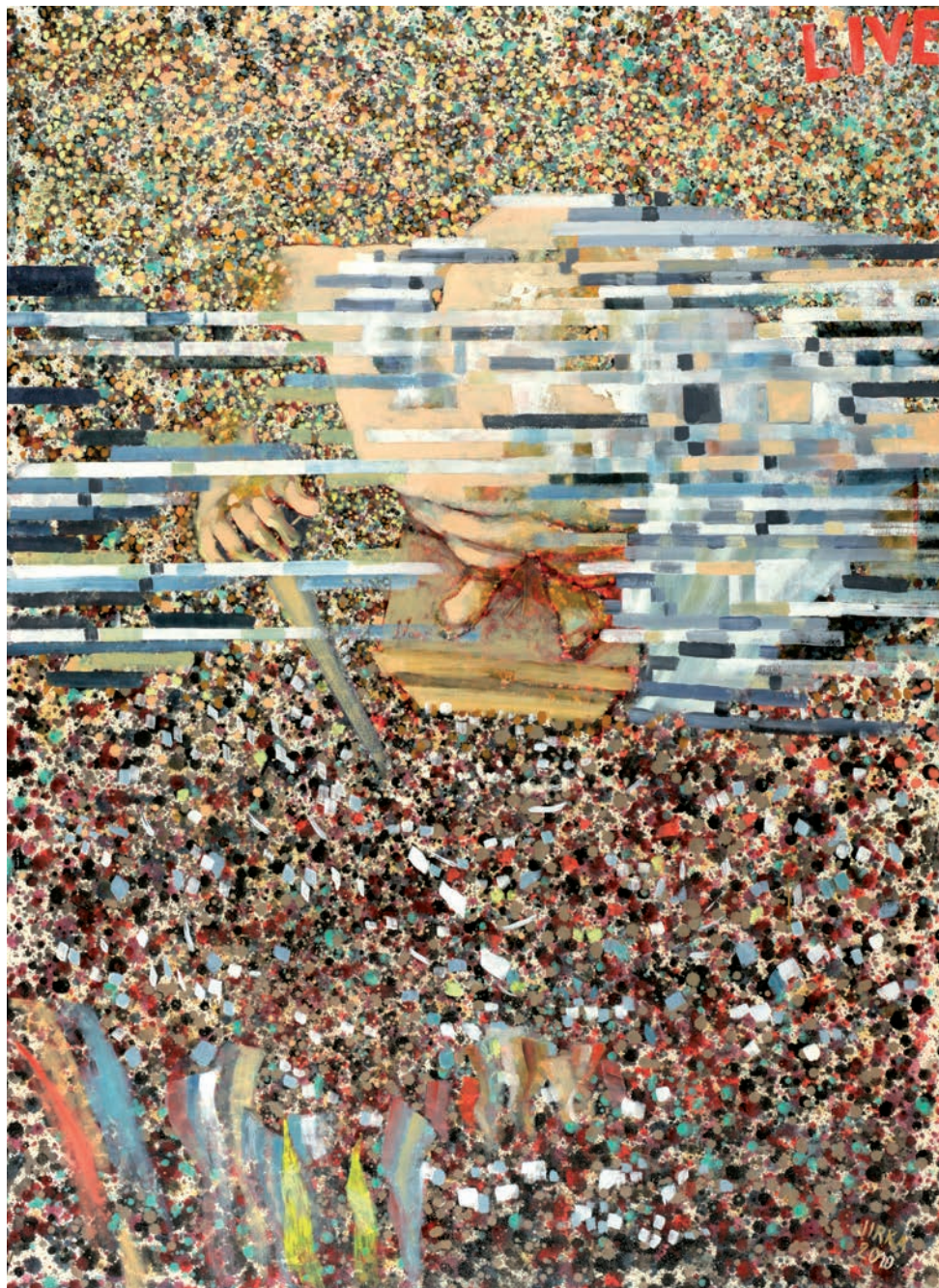

‹‹ **Poddání I**
Die Untertanen I
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 150 × 110 cm
 2011

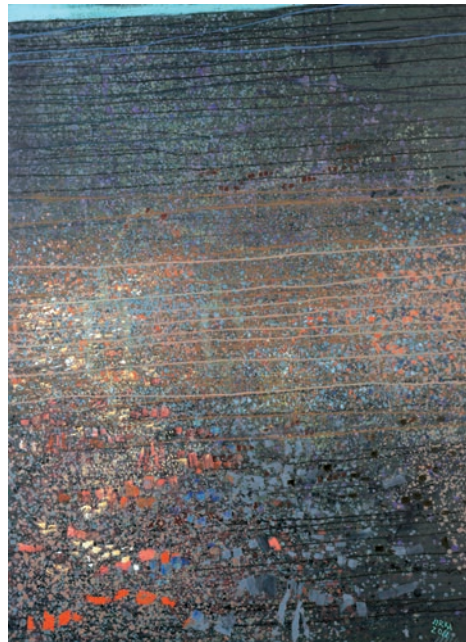
‹ **Dav v jednosměrce**
Die Masse in der Einbahn
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 95 × 70 cm
 2010

Velký Hegemon ›
Großer Hegemon
olej, plátno
Öl auf Leinwand
150 × 110 cm
2010

« **Central**
Zentral
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 150 × 110 cm
 2011

« **Obraz IV**
Das Bild IV
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 150 × 110 cm
 2011

« **Na vysutém lane**
Der Seiltänzer
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 80 × 60 cm
 2010

« **Žlutý dav**
Die gelbe Masse
 olej, plátno
 Öl auf Leinwand
 150 × 110 cm
 2008

Gravitabstrakce I ›

Gravitabstraktion I

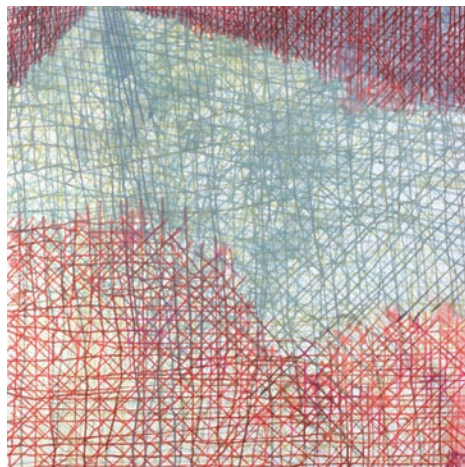
olej, plátno
Öl auf Leinwand
150 × 110 cm
2011

Gravitabstrakce II ››

Gravitabstraktion II

olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2011

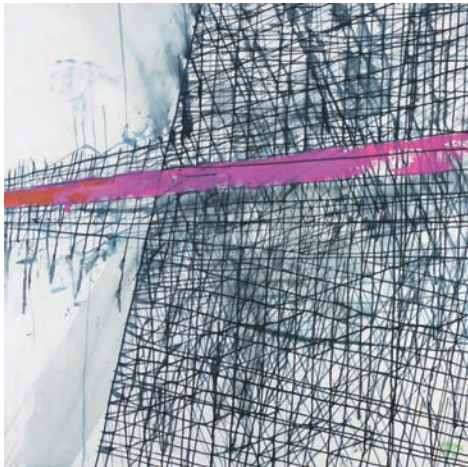
Gravitační abstrakce | Gravitationsabstraktion

Hoorizontální i vertikální pohyb je ovlivňován silou gravitace směřující do středu Země. Přesto je silou ve vesmírném pojetí absolutně zanedbatelnou, i když pro nás primárně určující. A když pro nás, tak i pro tu, nás determinující množinu spolulidí. Avšak určující je fyzikálně, spirituálně ne. Kdyby jí nebylo, znamenalo by to absolutní chaos v pohybu. Naše gravitace myšlení je soustředěná, a tím srovnatelná s gravitací Země. Závěr? Nepřipustme, aby naše myšlenky a pocity byly jen soběstředné, ale zahrnuly v sobě pohled do vesmíru včetně zamýšlení nad jeho existencí a důvodem. Doposud nepoznané pocity zprostředkují prožitek svobody v pokoře.

Horizontale und vertikale Bewegung beeinflusst die Gravitationskraft, die ins Zentrum der Erde ausgerichtet ist. Im Bezug auf das Weltall hingegen ist sie vollkommen vernachlässigbar, obwohl für uns primär bestimmend ist. Wenn aber für uns, so sicher auch für uns bestimmende Menge der Mitmenschen. Allerdings ist sie nur physikalisch und nicht spiritual bestimmend. Wenn es sie nicht gebe, würde es absoluten Chaos in der Bewegung bedeuten. Die Gravitation unseres Denkens ist selbstzentrisch, somit mit der Erdgravitation vergleichbar. Der Schluss? Lassen wir nicht zu, dass unser Gedanken und Empfindungen nur selbstbezogen und mittelmäßig bleiben, sondern einen Blick ins Weltall und Gedanken über den Grund seiner und unserer Existenz einbeziehen. Bislang unbekannt Gefühle vermitteln das Erlebnis der Freiheit in Demut.

« **Gravitabstrakce V**
Gravitabstraktion V
olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2011

« **Gravitabstrakce IV**
Gravitabstraktion IV
olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2011

« **Gravitabstrakce III**
Gravitabstraktion III
olej, plátno
Öl auf Leinwand
100 × 100 cm
2011

FRAGMENTY

Fragmenty
hleny duše
sraženiny dvacátého století –

Jizvy – narušený krevní oběh tvůrčího jitra,
historická náboženství pěti staletí nadranc,
věda: praskliny v Parthenónu,
Planck se svou kvantovou teorií
splynul v novém zakalení s Keplerem a Kierkegaardem –

byly však večery, mījely se v barvách
Boha otce, kyprých, rozevlátých
nezvratné ve svém mlčení
plynouce modří,
barvy introvertů,
i shromažďovali se lidé
s rukama opřeny o koleno
selsky, prostě,
oddáni tichému truňku
při harmonice čeledínů –

a jiní štvání niternými konvoluty,
klenebními touhami,
stavebními kompresemi
nebo honbami za láskou.

Výrazové krize a záchvaty erotiky:
to je člověk dneška,
jeho nitro: vakuum,
kontinuitu osobnosti
uchovávají obleky,
které – jsou-li z dobré látky – vydrží deset roků.

Zbytek fragmenty,
polozvuky,
náběhy k melodiím ze sousedních domů,
černošské spirituály
anebo Ave Maria

Gottfried Benn